

МОЛОДІЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 8 березня 1983 року

№ 29 (3225).

Ціна 2 коп.

РАДЯНСЬКИМ ЖІНКАМ

Дорогі жінки!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу гаряче і сердечно поздоровляє вас з міжнародним жіночим днем — днем інтернаціональної солідарності трудящих жінок усієї планети!

Жінки нашої країни пройшли славіний шлях боротьби і самовидної праці. Вони були серед легендарної когорти революціонерів, які під керівництвом Леніна заклали основи більшовицької партії, привели трудящих до перемоги Великого Жовтня. На всіх етапах розвитку Радянської держави — і в період мирного творення і в суворі роки воєнних випробувань — жінки показали себе свідомими, активними борцями за ідеали комунізму.

Свято 8 Березня стало у нас символом глибокої поваги до жінки, її рівноправного становища в соціалістичному суспільстві. В цей день Батьківщина урочисто відзначає своїх вірних дочок, невтомних трудівниць, полум'яних патріоток. Країна Рад заклопотана вашими успіхами і досягненнями в різних галузях економіки, науки, культури — в заводських цехах і на сільській ниві, у школах і медичних закладах, в дослідних лабораторіях і сфері обслуговування. Всюди відчутні ваш дошкільний розум, золоті руки майстринь, добре і чуйне серце. Заслуги жінки в комуністичному будівництві, створенні матеріальних і духовних багатств, зміцненні ленінської дружби народів, вихованні дітей дістали всесвітнє визнання.

Партія неухильно виконує ленінський заповіт про всемірне залучення жінок до управління справами держави. Це одна з найважливіших умов розширення й поглиблення соціалістичної демократії. Сотні тисяч трудівниць ведуть велику, багатогранну громадську роботу, беруть активну участь в усіх органах державної влади — від сільської Ради до Верховної Ради СРСР.

Центральний Комітет КПРС твердо впевнений, що в третьому, сьомнадцятому році одинадцятиріччя жінки покажуть властиві їм зразки трудової доблесті, береж-

ного ставлення до народного добра, високої дисципліни, організованості й відповідальності. Успішне розв'язання нових великих завдань, висутих на лістападському (1982 р.) пленумі ЦК КПРС, великою мірою залежить від ініціативи, енергії, творчих зусиль радянських жінок.

Комуністична партія беззастановно дбає про жінку-матір. Широка система соціальних заходів спрямована на те, щоб сім'ї, матері, дітям були створені всі необхідні умови. Понадто і благородною є повсякденна, невтомна материнська праця. Особа матері великою мірою визначає ідейні, моральні, духовні якості майбутніх громадян країни. Ростить своїх синів і дочок чесними, свідомими, працьовитими і відданими справі комунізму!

Щастя всіх матерів — у мирному, чистому небі і яскравій усмішці дітей. У нашій складній міжнародній обстановці Комуністична партія і Радянський уряд роблять усе, щоб відстояти мир, відвести від людства ядерну загрозу. Авторитетно звучить голос радянських жінок, які разом з жінками соціалістичних країн, трудящими жінками всієї планети активно виступають за збереження миру. Хай ніколи діти не зазнають страхів війни! Хай завжди буде спокійним за їх долю ваше материнське серце!

Дорогі жінки!

Сердечно вам спасибі за чесну, сумлінну працю на благо Батьківщини! Від душі бажаємо вам, вашим сім'ям, вашим дітям здоров'я, благополуччя, нових успіхів у праці, навчанні й творчості!

Слава радянським жінкам!

Гарячий привіт жінкам братніх країн соціалізму!

Хай жінки єдністю і згуртованістю усіх жінок, які борються за мир і соціальний прогрес!

Хай міцніше і провітає наша велика Соціалістична Батьківщина!

Хай живе комунізм!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу.

СВЯТО МАМ

Нещодавно у дитячому садку № 33 відбувся дитячий ранок, присвячений Міжнародному жіночому дню.

В руках кожного малюка яскраві весняні квіти. Вони подарують їх мамам. Дівчата декламують

вірші про мам Тая Усова, Андрій Коваленко, Тая Кунілі, Наташа Синюхіна з великим задоволенням гості ранку подивилися сценку про доктора Айболіта та іскрометний гонок у виконанні вихованців середньої групи. Молодші аматори порадували своїх мам таночком «Матрешки».

Як гімн дитинству зву-

чить пісня «Сонячний круг». Її виконували всі учасники святкового ранку.

Ми неодноразово буваємо в нашому дитсадку на подібних святах, і завжди проходять вони цікаво. У цьому велика заслуга виховательки В. А. Кисельової. В усьому відчувалася любов Валентини Анатоліївни до своєї робо-

ти, до вихованців. Хочемо через газету поздоровити виховательку В. А. Кисельову, Т. І. Свинкіну, няню О. Г. Іванюгу зі святом 8 Березня.

Від імені батьків вихованців шостої групи дитсадку № 33 Т. ГАБРУСЕНКО, лікар санепідемстанції. м. Кіровоград.

З РАНЬОГО дитинства пізнають діти сільських трудівників найдревіші на планеті професії — тваринника та землероба, вчать шанувати працю. У просторий зал Будинку культури прийшли колгоспники і піонери, спеціалісти господарства. Прийшли, щоб привітати з 55-річчям Героя Соціалістичної Праці доярку ордену Леніна колгоспу імені XX з'їзду КПРС Лідію Микитівну Кравченко. Поважають односельці передову доярку за наполегливу працю, за щирість і відвертість. Ки-

Були роки лебединого злету в роботі. З пересток вона виходжує таврих удійних корів, що вже за першу лактацію давали майже 2500 кілограмів молока за рік кожна.

А потім що не рік — все вище й вище показники записувала Лідія Микитівна на свій рахунок. Спочатку носила звання тринадцятирічної. І не рік, не два, а майже десятиріччя. А потім першою в Комішуватому стала чотиритисячницею.

Березневого ранку 1966 року, як і завжди, Лідія Микитівна раніше від ін-

ЇЇ ЛІТА — РОЗПОВІДІ ПРО НАСТАВНИКІВ

ЇЇ БАГАТСТВО

нула погляд у зал, і не прохані сльози мало не потекли по обличчю. Та Лідія Микитівна вгамувала хвилювання.

А в пам'яті сплила весна 1944 року, коли радо зустрічали комішуватці своїх червонозорих визволителів. А потім треба було відбудувати зруйновані і пограбовані заводи і фабрики, зводити нові промислові підприємства, і 16-річна Лідія подалася до фабрично-заводського училища. Опанувала неможливу на ті часи професію — токаря. Все навчилася на новому місці. Але туга за рідним краєм не залишала дівоче серце.

Повернулася у рідне Комішувате. І коли стала дояркою, односельці зрозуміли, що не легкого хліба шукає Ліда.

Біля однієї з груп корів часто змінювалися доярки. Завідуючий фермою звернувся до новенької.

— А чи візьмеш, Лідо, цю групу?

Погодилася. Минуло небагато часу, і про молоді трудівницю заговорили з повагою всі.

Що допомогло Лідії Микитівні вийти на передові позиції не тільки ферми, а й колгоспу?

Успіх сам не приходить. Це — результат тривалої, наполегливої праці. Лідія Микитівна не просто виконувала свої обов'язки, не ділила час на робочий та вільний, а здобутками в труді міряла спочатку дні свої, потім місяці, а з часом — і роки. Вважала, що її літа роботи на фермі, — то її багатство.

Не мислить і тепер життя без вечірньої соудкої втоми, без відчуття того, що заслужила людську шану і вдячність.

Вже впоралася біля корів зібралася доїти їх, як у корівник завітали майже всі доярки ферми.

— Вітаємо тебе, Лідочко! — обнімаючи її, говорили напередбій подружки. — Тепер ти у нас Герої Соціалістичної Праці. Щойно по радіо Указ Президії Верховної Ради СРСР передали.

Комуніст Л. М. Кравченко у відповідь на урядову нагороду добивалася все вищих нагород.

На грудях передової доярки колгоспу, району та області поряд з орден Леніна засяяли орден Трудового Червоного Прапора, кілька медалей. Удостоєна знатна доярка і золотою та срібною медалями ВДНГ.

Завдяки досвіду Л. М. Кравченко й інші доярки здобували успіхи. Колгосп вийшов на передові позиції в районі. Не приховувала секретів високих нагород Л. М. Кравченко і від доярок сусідніх колгоспів.

28 років Лідія Микитівна на фермі. Неспокій і оперативність у вирішенні справ, уміння підмітити і підказати забезпечили Лідії Микитівні високий авторитет у селі і в районі.

— Такі люди будували наш колгосп, піднімали його славу сьогодні, — розповідає секретар парткому М. М. Панасенко. — З двадцяти шести доярок, що трудяться нині на фермі, більшість пройшла її школу. Недаремно ж молоді трудівниці називають Лідію Микитівну з такою любов'ю.

А МАРГІН, завідувач відділу районної газети «Радянське село», м. Новоукраїнка.

У боротьбі за свої права

РАБАТ. Марокканські жінки відзначають Міжнародний жіночий день посиленням боротьби за свої права та емансипацію. Вони активно виступають проти сваволі законодавців, за поліпшення умов праці та побуту, за демократію і соціальний прогрес.

Після здобуття Марокко незалежності в 1956 році формально жінки країни дістали права на працю й освіту, право обирати і бу-

ти обраними до законодавчих органів. Проте за односторонню працю вони одержували меншу зарплату. В палаті представників (парламенті) немає жодної жінки. Деспотичного гніту вони нерідко зазнають у сім'ях, зосереджених на селі, де сильнішими є релігійні заборони.

Серед жінок досі великий процент неписьменних. (ТАРС).

ДЕПУТАТ

Олена ЛЕБІДЬ — штампувальниця виробничого об'єднання «Друкмаш», групкомсорт бригади, депутат і член виконкому Кіровоградської районної Ради народних депутатів м. Кіровограда, про себе розповідає стримано:

На знімках: у центрі вгорі — штампувальниця Олена ЛЕБІДЬ за роботою; угорі праворуч — до депутата прийшли виборці; внизу — у час відпочинку з подругами.

Фото В. ГРИБА.

— Робітничий стаж ще невеликий. Народилася і виросла в селі Свердловому Бобринецького району. У 1977 році закінчила школу...

— Чому пішла відразу працювати?

— До роботи звична змалку. І мамі допомагала по господарству, і в шкільній виробничій бригаді була активною учасницею.

Прийшовши в Кіровоград, пішла на «Друкмаш», в штампувальний цех. Стала ученицею в бригаді В. Г. Прессера. Спочатку були труднощі, були й сумніви. Та дівчина не почувала себе самотньою. Поряд завжди була Лідія Василівна Тарасенко — наставник молоді.

Колектив, у якому працює Олена Лебідь, добився почесного звання «Бригада комуністичної праці», завдання постійно перевищує.

Олену поважають. Сумлінна, роботяща. Тому обрали її комсомольцем своїм ватажком. А ще дівчина — депутат Кіровоградської районної Ради народних депутатів. Це високе довіря вона виправдовує ударною працею, активною громадською роботою.

О. СКИРТАНЬ.

У БАГАТОТИСЯЧНОМУ колективі Олександрійського електромеханічного заводу (ОЕМЗ) трудяться сотні жінок, є навіть цілі жіночі бригади.

У комсомольсько-молодіжній бригаді по складанню блоків до станції

складаються непогано. Так, за підсумками минулого року всі ми одержали тринадцяту зарплату (підвищену). Щомісячний виробіток у середньому становить не менше 110 процентів. Економимо багато матеріалів, особливо

У бригаді чітко налагоджена робота з молодим поползненням («молодим», звичайно, сказано умовно, бо середній вік КМК — комсомольський). Тут трудяться п'ять ударників комуністичної праці — Клавдія Градова

ВСІ ДУМАЛИ ПРО НАТАШУ...

ТОВАРИШ КОЛЕКТИВ

управління складального цеху № 101 я побував напередодні 8 Березня. Мою увагу привернула велика кількість кімнатних рослин. Лідія, калла, троянда, фікус, папороть...

— Наша бригада жіноча, — розповіла мені бригадир Клавдія Градова, — тому стараємося, щоб навіть в інтер'єрі відчувалася жіноча затишність, не кажучи вже про чистоту людської стосунки.

— А якщо новітні нову саме про них? — запитав я бригадира.

— То стосунки між нашими дівчатами можна назвати дружніми, — відповіла мені керівниця КМК.

І розповіла для прикладу так. Прийшла у їхній колектив Наташа Мазуренко (тепер Слави́тня), невдовзі одружилася. Всім КМК пішли до подруги на весілля. Через рік подружки Слави́тні одержало нову квартиру — знову всією бригадою привітали. За кілька місяців по тому народилася в них донька Надя. Вей ходили до Наташі в лікарню.

— Цієї Наташа ще у відпустці, зайнята своєю Надійкою, але знаходить час, щоб заглянути до нас, — продовжувала Клавдія. — І цими днями зайшла. Ма розповіла про свої справи, які до речі,

при виготовленні блоків ПІУ і БУ-01. Ці блоки ось уже протягом тривалого часу робимо на зкомплених матеріалах. Працюємо (на мою думку, це головне) завжди ритмічно.

Крім Наташки Слави́тня, у бригаді ще кілька недавніх школярок, які прийшли на ОЕМЗ з міського профтехцентру по навчання учнів середніх шкіл. Приміром, Лариса Бельська. Вона, як і всі подруги з її класу, оволоділа спеціальністю майора. Нині її робоче місце поруч із бригадиром.

— Я дуже вдячна дівчатам, що допомогли освоїти нову професію, — сказала Лариса. — Особливо допомогла наш бригадир. Мені, як, мабуть, й іншим дівчатам, приємно працювати з таким керівником. Якщо виникне яке питання, завжди звертаюся до неї. До речі, у нас так прийнято — ходити одна до одної в гості. Нерідко там вирішуємо і серйозні виробничі справи. Або буває таке. Хтось із дівчат не з'явився на роботу. Того ж дня до неї обов'язково заїде подруга, з'ясує чому, якщо захворіла, одразу допоможе. А наступного дня з самого ранку плануємо роботу так, щоб виконати завдання навіть меншим складом.

(бригадир), Людмила Турік (групкомсорт), Марія Луківна Бакуліна (найдовідченіша робітниця), Наталя Тимченко і Тетяна Михеева. Приміром, молодий комуніст Н. Тимченко, котра очолює комсомольську організацію дільниці № 4 і є кращою електромонтажницею-схемницею заводу 1982 року, проводить велику роботу як інструктор технічного навчання. Дисципліна в цьому колективі на високому рівні.

— Дівчата взяли собі за девіз «Жодного відстаючого поруч, жодного порушення трудової дисципліни в комсомольській групі» — пояснив начальник дільниці І. С. Школа. — І дуже приємно, що вони з честю дотримуються його.

Сім років працює в бригаді Клавдія Градова. Три з половиною минуло відтоді, як очолила КМК. І що цікаво: рівно стільки ж часу колектив не знає, що таке плинність кадрів. Звідси — висока ритмічність роботи, алач відділу технічного контролю 98,3 процента продукції з першого пред'явлення. Звідси — монолітність бригади.

В. РАЦА, спеціаліст «Молодого комунара».

м. Олександрія.

Герой полотен — сучасник

Нова серія акварельних робіт молодого художника Ольги Киргеевої відображає будні Запорізької атомної електростанції — ударної комсомольської будови республіки. «Ранок робочого дня», «Вечір на будові», «П'ятихвилинка» та інші роботи, написані з паперу, безпосередньо на моніторингових майданчиках, правдиво передають життя і побут молоді.

У невеликій майстерні художниці переважають твори, що оспівують радість праці, духовний світ нашого сучасника.

— Ці теми близькі мені, — говорить Ольга. — Сама я народилася у сім'ї криворізького гірника.

Щоразу, коли художниця розпочинає нову роботу, її непокоїть сумніви: чи вдасться написати просто і незвичайно, не повторитись у деталях. Постійний пошук своєї калібри допомагає їй створювати аркуші, які відзначаються єдиністю барв, своєрідним співзвуччям навколишнього світу.

Ользі подобається подорожувати по рідному краю. Вона побувала вже у Карпатах, на Уралі, в Сибіру. І звідусіль привозила етюди, малюнки, які потім ставали оригінальними художніми творами. Дивлячись на них, хочеться вийти з рибалками в море, помандрувати з геологами по горах, послухати шепіт карпатських ялин. Зачарована красою і багатством своєї землі, О. Киргеева і глядачів заражає любов'ю до неї, «розповідаючи» про свої враження задушевно і відкрито. Картини та акварельні аркуші молодого майстра, які експонувались на обласній і республіканській виставках, — це гімн людській граці.

Кор. РАТАУ.

СТО ДОРІГ — ОДНА ТВОЯ

НА ВСЕ ЖИТТЯ

Вона дуже любить квіти. Різні — тендітні, з краплинками на пелюстках троянди і пишні жоржини, стрункі, з білопінним дивом нарциси та елегантні тюльпани, а ще гвоздики, гладіуси, півонії, чорнобривці... Це квіткове розмаїття росте перед вікнами рідної оселі в Олександрії, що в Новомиргородському районі. Є там навіть блакитні лісові проліски. Школяркою дівчинка, заглядаючи на клумбу, де зацвітали ті перші весняні квіти, раділа: «Ого, мамочко, а до нас у двір весна прийшла!»

До перших морозів була світло-зеленим Лілія палісадник. Підросла дізичника, і разом з любов'ю до рослин у неї міцніла ще одна — до тварин. Вона переросла в серйозний, обдуманий вибір майбутньої професії — ветеринарного фельдшера.

Сьогодні сімнадцятирічна учениця третього курсу Компаніївського ветеринарного технікуму Лілія Єзан розповідає про свою спеціальність.

— Вдома в нас, як завжди у сільських сім'ях, є корова. Якось наша Берізка повернулася з череди закривавлена, зі зламаним рогом. Ніхто не забув її очей, які так просили мене допомогти. І тоді я сказала: «Берізка, я навчу тебе лікувати!»

Вісім класів закінчила і подалася в Компаніївку до ветеринарного технікуму вступати. Батьки (мама 27 років працює дояркою, тато — механізатор) не заперечували. Тільки запитали: «То, може, в Новомиргородський зоотехнікум вступитимеш? Все ж таки до дому ближче». «Так там же зоотехніків готують, а я тільки на ветеринарного фельдшера вчтисся хочу», — відповіла я.

Захопила мене з перших же занять наука епізоотологія. Вона вивчає закономірності розвитку інфекційних хвороб тварин і розробляє методи профілактики і засоби боротьби з ними. Цей предмет в нашій групі викладає Микола Миколайович Суботін. Своєю нетрадиційним підходом до вивчення цієї науки викладач зумів зацікавити нас. Багато учнів відвідують ще й факультативні уроки. Не менш захопили нас терапія, хірургія. Словом, учні мені цікаво. А коли знаєш, коли знаєш і відчуваєш, для чого знадобляться тобі всі ці знання, то це означає, що професія виправдала несподіванку. Це можна сказати і про дівчат нашої групи «Б» Оксану Остапчук, Таню Варакуту, Галю Ковальчук, Надю Самойлич. Хороших спеціалістів матимуть господарства, куди вони прийдуть на роботу. У групі їх цінують за душевність, чуйність, доброту. Іх, як комсомольських активісток, хвилює, чому за перше півріччя північного навчального року середній бал успішності у групі ледве сягає чотвірки. Ми оголошили рішучу боротьбу за лідарям.

А це хочу сказати, рт про це. Мене прикро вражають слова деяких знайомих: «Ну і професія! Ти собі вибрала. Ого вже радість — корів та свиней лікувати. Ніякої романтики». Ну як їх перекопати, що мріяла займатися спеціалісткою — то справа, якою мріяла займатися стільки й себе пам'ятаю. І що вона така ж престижна, цікава, потрібна і романтична, як і тисячі інших професій.

Л. ЄЗАН, учениця Компаніївського ветеринарного технікуму.

ЗАВЖДИ НА ПОСТУ

Серед співробітників Ленінського райвідділу внутрішніх справ м. Кіровограда багато жінок, які люблять свою роботу і гордяться нею. Ми не раз бачили їх імена серед нагороджених за сміливі вчинки.

Не шкодують наші славі подруги сил, виконуючи справу, мета якої — ліквідувати злочинність в нашій країні.

Багато уваги приділяє вихованню засуджених до примусової праці вмішник міліції, капітан Н. І. Святель. Коли в районі стався тяжкий злочин, жінка не знала вихідних, не думала про відпочинок, аби тільки злочинця було знайдено і справедливо покарано.

Ми гордимся жінками, які присвятили себе вихованню підлітків повоєнного покоління. Багато батьків вдячні за чуйність, доброту дільничному інспектору в справах неповнолітніх старшому лейтенанту С. М.

Новак. Зовсім молодого прийшла Світлана Михайлівна в інспекцію після закінчення Івано-Франківської школи міліції. Тепер вона секретар комсомольської організації, заочно навчається в педінституті. Не один бешкетник і правопорушник під впливом цієї жінки став хорошим, дисциплінованим хлопцем.

У цьому році інспектор домоглась зменшення кількості кримінальних проявів на своїй дільниці. Педагоги шкіл № 16, 22, 7 бачать, що інспектор працює для них, тому завжди допомагають їй.

Сумлінно працюють секретар райвідділу член ВЛКСМ Л. В. Ткаченко, секретар-друкарка С. Б. Трещінська, виконуючий обов'язки інспектора дільничного сержант міліції Т. Т. Костевко та багато інших. Ми вдячні нашим жінкам за невтомну працю на користь Батьківщини.

М. СИНЕОК,
начальник інспекції у справах неповнолітніх Ленінського РВВС м. Кіровограда.
Ф. РУТА,
позаштатний співробітник інспекції.

ПРИЙШЛА ВЕСНА.

Фотоетюд М. ПАЛЬЧИНА.

И СИДИМО в затишній кімнаті, де багато книжок, вимпелів, стрічок з медалями, і ведемо розмову про її сходження в спорт.

— Я добре пам'ятаю той сонячний травневий день 1976 року, коли пішла записатися в стрілецьку секцію «Колоса», починає свою розповідь діва. — Перші випробувальні змагання серед новачків закінчилися... гірким дитячим плачем. Але вже тоді я собі наказала: треба довести, що не гірша інших, що зумію виграти, не підвести. Тоді мені було чотирнадцять. В перші дні тренувань я пошкодила плече. Рана довго не гоїлася. Спочатку плакала, зрозумівши, що мати не дозволить мені тренуватися. Надалі все владналося. І я ні на мить не шкодувала про обраний вид спорту — стрільбу на траншейному стенді, яка потребує неабиякого терпіння, витримки...

Перша заслуга її тренера І. К. Вільного в тому, що він потроху привчав Маргариту до буденних занять, не націлюючи на швидкий перемоги. І все ж спортивний шлях у неї склався досить стрімко: у цьому ж дебютному році дівчина виконала норматив третього, а потім і другого спортивного розрядів. Через рік вона була першорозрядницею, а за кілька місяців — кандидатом у майстри спорту. Щасливим був 1979 рік, коли їй тільки-но виповнилося сімнадцять, — Маргарита стала майстром спорту СРСР.

— Та що мої досягнення! — продовжує спортсменка. — Я впевнена, що навіть багато болільників не знає, що то за стенова стрільба. Тому й мало в нас перспективної молоді у цьому виді. Стрільба здійснюється з гладкоствольної рушниці дробом по літаючих цілях — штучних мішенях, своєрідних стенових тарілочках. Змагання проводяться на стенов-майданчиках двох видів: круглому і траншейному.

Доречно тут сказати кілька слів з історії стенової стрільби. Певний час

вогню вели по скляних кулях, наповнених для кращого визначення попадання пір'ям або димом. І тільки близько 100 років тому була винайдена металеві машинка, яка працювала за принципом катапульти. Тоді ж і з'явилися нові мішені — тарілочка...

— Мені часто захоплено нагадують мої порівняно високі досягнення. В чому секрет успіху? Мабуть, трішки хисту, помноженого на копійку роботу...

Ось що каже про свою здібну вихованку тренер, почесний майстер спорту

СПОРТ І СПОРТСМЕНИ

ЛІДЕР

Маргарита ЗАЯЦ — майстер спорту

СРСР, призер юнацької першості країни

зі стенової стрільби, увійшла в десятку

кращих спортсменів Кіровоградщини мину-

лого року.

Маргарита розповідає мені про все це з натхненням, начебто вперше ділиться подібним. Але в очах ледь помітна тінь смутку — ніби то її вина, що так мало в нашій області стеновиків...

Іван Карпович Вільний: — Маргарита Заяц — наша гордість. Скільки лікових очок внесла вона за весь час в копилку команди! Ось простежте за її деякими минулорічними показниками: кубок

УРСР (квітень) — гребе місце, VII республіканські сільські спортивні ігри (липень) — чемпіонка, першість УРСР (серпень) — бронзова медаль. Бувають, звичайно, і невдачі: то підведе рушниця, то бракує витримки, особливо під час додаткового перестрілювання. Правда, надто прикрих зривів я не пам'ятаю. Та бачу, що така постійність — друге, третє місяця — їй не до вподоби. В Маргарити є суперниця — Ольга Кукса, медсестра із Чернігова, яка частіше інших сягає першої сходинки. Моя вихованка розуміє, що Кукса сильніша від неї. І це тільки їй на користь. Маргарита ще з більшим завзяттям тренується. Нині я ускладнюю тренування, наприклад, збільшую відстань при стрільбі по мішені. Значну увагу приділяю психологічній підготовці. Незабаром Маргариті доведеться виступати у фінальному турнірі VIII Спартакіади УРСР у складі... чоловічої збірної області. Погодьтеся, що таке моральне навантаження може витримати не кожна дівчина. Тим більше, трапляються випадки, коли дівчина дуже болісно переживає невдачі, й це позначається на її результативності. І все-таки я довіряю їй, тому, що вона вміє робити висновки з невдач...

...Лютий 1982-го. Одеса. Кубок України. Остання серія пострілів. М. Заяц на п'ятому місці — програв лідерам 4—5 очок. Нерви збуджені до краю. Але треба заспокоїтися. Ось перший постріл... п'ятий... десятий. Нарешті, останній. 25 з 25. Цього вистачило для другого місця.

...Травень 1982-го. Чернівці. Першість центральної ради ДСТ «Колос». Перед останньою серією Ольга Кукса виграла три очка й була впевнена у своїй перемозі. Та максимумний результат Маргарити в останній серії перекреслив сподівання чернігівчанки. Перше місце — у нашої землячки.

Про силу волі Маргарити свідчить ще й той факт, що вона, тоді молода ро-

бітниця, тричі вступала до Кіровоградського педінституту на факультет фізвиховання, їй не щастило, але вона не зневірилась і свого таки досягла — стала студенткою.

Розповідь про юну спортсменку була б далеко не повною, якби не сказати, що вона відмінниця навчання. І що своє старання в цьому вона успішно поєднує з громадсько-політичною діяльністю. Адже вона комсорг групи. На факультеті про неї як комсомольського ватажка схвально відгукуються декан і куратор, парторг і комсорг факультету.

Я тримаю в руках досить масивну рушницю «Меркіль», з якої стеновики ведуть стрільбу. Просто диву даєшся, як оце діва може володіти такою зброєю. Адже на окремих змаганнях треба стріляти 150, а то й більше разів за день.

Яка ж спортсменка у вільну годину? Улюблена її справа — вишивання, в'язання, вона професійно швачка — закінчила ПТУ. Дуже любить дівчани читати історичні романи, вірші радянських поетів, які приносять душевну рівновагу, радість і бажання ще більше працювати над собою.

Маргарита любить ліс. Я побачив у її очах чекання весни, коли вона так захоплено говорила про діброви під Знамянкою, на Новомиколаївці.

Де б вона не була, — в Одесі чи в Донецьку, Чернівці, їй хочеться в Лелеківку, до рідних, до найкращої подруги Світлани Головки, яка захоплюється гімнастикою і по-доброму заздрить Маргариті, коли та бере в руки рушницю...

— Спорт дарує мені щастя, — підсумовує моя співрозмовниця. То хіба можна з ним розлучатися?

А. БЕЗТАКА,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

На знімку: М. ЗАЯЦ.
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

З БЕРЕЗНЯ

ВІДТОРОК

ЦТ (1 програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Рамон — дружна сім'я. 9.15 — Сьогодні — Міжнародний жіночий день. 10.00 — «Поздоровляємо наших мам». 10.30 — Док. телефільм «Дві розповіді про щастя». 10.55 — Весняні мелодії. 11.25 — 3 любов'ю до жінки. Поетична композиція. 11.50 — Телефільм «Субота і неділя». 12.10 — Телендуб «Москвичка». 13.40 — П'ять конвертів з адресою — Б.А.М. 14.25 — Телефільм «Принцеса цирку» 1 і 2 серії. 16.50 — Клуб мандрівників. 17.40 — Танцює «Берізка». 18.25 — Мультифільми «Горобчик-хвостунець», «Мамі для монтаньї», «Чарівне кілецько». 19.00 — Голубий вогник. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм-концерт. «Зняти фільм про Рину Зелену». 22.40 — Танці, танці, танці. 23.10 — Новини.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — І. Карабіца, Б. Олійник. «Пісні про матір». 11.25 — «Справжній товариш». Явльова вистава. 12.10 — «Вперед, орлята». Зустріч школярів з олімпійською чемпіонкою з кіноспорту В. Мисевич. 12.50 — «Інтерклуб». 13.40 — М. Скорумський. Відеофільм-балет «Лісова пісня». 15.05 — «Село і люди». 15.35 — «Ліричні мелодії». 16.00 — «У майстерні художника». 16.50 — Худ. фільм «Осінь дорога до мам». 17.30 — Концерт гучульського ансамблю пісні і танцю. 18.15 — Кінопрограма «Маловинна Україна». Телефільм «Кам'янка». «Чарівний край». «Очі вірада». «Хутір Надія». 19.00 — «Актуальна камера». 19.40 — Худ. телефільм «Дульсінєя Тобоська». 1 серія. 20.50 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.35 — Худ. телефільм «Дульсінєя Тобоська». 2 серія. 22.40 — Новини. 22.55 — «П'ять хвилин на роздуми». Молодіжна розважальна передача.

ЦТ (2 програма)

8.00 — Гімнастика. 8.20 — Док. фільми до Міжнародного жіночого дня 8 Березня «Ферма Тропарівих». «Вас вітає командир корабля». «Грані таланту». 9.05 — Телефільм «Весільні дзвони» 1 і 2 серії. 10.55 — Документальний еcran. 11.45 — Виступ Великого дитячого хору ЦТ і ВР. 12.15 — Фільм — дітям. «Мисливець за браконьерами». 13.30 — Голова народних інструментів. Бала лайна. 14.15 — Ану, дівчата! Змагання робітниць сільського господарства Підмоснов'я. 16.05 — Мультифільм «Як козак мушкетерам помагали». 16.25 — Про балет. 17.55 — «Н. К. Крупська». Телендрус. 18.25 — Міжнародні змагання з синхронного плавання на приз журналу «Советская женщина». 18.50 — Фільм «Мужичини». 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Виставка творів образотворчого мистецтва. До 22.30 — рінця академії художеств СРСР. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Дорослі діти».

Сьогодні у млині

Перший весняний вітерець розкрутив великого млина. Так що він, усім на здивування, почав видавати продукцію, від якої всі аж за боки взялися. Правда, наш відомий експериментатор М. Крокун запропонував було зупинити «Вітряк» і розкрутити його в протилежному напрямі. Та Борис Чамлай, Олег Сеїн, Сергій Колесников і Володимир Постоєнко приглушили експеримент у самому зародку.

— Ми знаємо, звідки вітер віє! — заявили вони. Вітер віє з боку 8 Березня.

І вони взялися за роботу. Колесников вергав мішками висівки, Сеїн з Ю. Рибниковим відміряли борошно, а всі інші — хто в ліс, а хто по дрова. Аж смішно було дивитися, як стараються вони догодити всім без винятку жінкам — нашим наймилішим, найдорожчим, найніжнішим, найдотепнішим, най... чай...

ВСІ ДОРОГИ ВЕДУТЬ В... УТО

У вільний від роботи в млині час прогулювався Кіровоградом. І бачив їх. Мужики тобто. Біжать. Почав аналізувати. Виходить — прямісінько до універсального торговельного об'єднання «Кіровоград». Згадав — скоро 8 Березня.

Чого тільки не почув в УТО напередодні жіночого свята. Он чорнявий молодик звертається до продавщиці:

— У вас є листівки з написом: «Вітаю тебе, моє єдине кохання»?

— Є!

— Ну так дайте мені десять штук.

Весна! Цікавився в Антоніні Григорівні Рижкової (вона голова об'єднаного комітету профспілки УТО):

— А про що у ці дні все-таки найбільше питають покупці?

— Чоловіки — про подарунки для жінок. Жінки — про подарунки для себе. Юнаки особливо часто цікавляться номерами домашніх телефонів наших дівчат-продавщиць.

До речі, чи відомо кіровоградцям, що в УТО «Кіровоград» з майже 1000 працівників більше 800 належать до нашого

славного жіноцтва? Що середній вік працюючих — близько 30 років, що 400 чоловік із 1000 — комсомольці?

— Дайте мені книгу скарги!

Цю сакраментальну фразу дівчата з КМК ЛДІ Сівак секції «Одяг для хлопчиків» зустрічають усмішками. Ще б пак! Адже в їхній книзі — самі лише подяки.

Свято... Це не лише великі радощі, а й дрібні прикрої.

— Шановні покупці! Якщо хто з вас загубив у нашому магазині портмоне з грошима, просимо звернутися до адміністратора на другому поверсі! — ці слова диктора універмагу Людмили Берлін було чути в усіх куточках УТО «Кіровоград». Але за грошима й гаманцем, які знайшла завідувача комплексом «Все для чоловіків» Валентина Салова, їх власник не поспішив з'явитися...

А я подумав... ото буде людині радість, як дізнається, що пропажа знайшлася! Таки справедливо називають у нас службу сервісу службою пастрою...

Записав П. СВИСТУН.

Степану Бамбурці на засіданні місцевого профспілки доручили дбати про зміцнення дисципліни в колективі. Голова місцевого так і сказав:

— Доручення дисциплінують, роблять нас відповідальнішими.

Це якраз було сьомого березня. А восьмого усі чоловіки виймали з щоразу папірці, в яких значилось ім'я жінки-колеги. Бамбурці випала обліковець Галя Скрипка. І він подарував їй губну гармошку, цяцьку-курку, що заводилась ключем.

Наступного дня Бамбурка, розчесавши свою пишну шевелюру, покликав у свій кабінет Галю і почав з нею радитись, як зміцнити дисципліну в колективі на весняний період.

— От що нам зробити, щоб усі працювали швидко і високоякісно, приносили на роботу як на свято?

Галя трохи подумала і відповіла:

— Чоловіків треба прив'язати до стільців, хай не бігають у підсобку палити сигарети і розповідати різні пригоди, що сталися з ними ввечері.

— Гаразд! — каже Бамбурка. — Ти про все це зметикуй, узагалей і письмово подай у місцевком. А ми впровадимо у виробництво.

Після вихідного дня Галя поклатла на стіл Бамбурки два аркуші

паперу. На першому було написано так:

«Дехто з наших службовців-чоловіків з ранку скаржиться на головні болі, розв'язує чайноворди, совастся за столом, а робота стоїть. Дехто став забудькуватим, цілими годинами сидить і дивиться в куток, час-

красою можна притягнути його раніше додому і заборонити ходити з друзями в пивбар».

Бамбурка довго читав пропозиції. А ввечері покликав до кабінету і вручив їй від імені місцевого путівку в будинок відпочинку — за творчу думку...

ЖОРНА

ЕКСПЕРИМЕНТ

МАЙЖЕ БУВАЛЬЩИНА

тенью заглядає в журнал «Новини кіноекрану». Таким треба на ніч мазати голову яєчним білком, замотувати її хустиною і чекати до ранку. Ідучи на роботу, вимити. Тоді стане легше.

На другому аркуші трішки менший текст пропозиції:

«Кожен відділ, де найбільше чоловіків, повинен зарахувати у свій виробничий підрозділ по одній жінці, в якій маленькі діти і неприборкані чоловіки. І тоді одну годину щодня виконувати норму за себе і за символічного члена колективу — тобто за відсутню на роботі жінку, яка годуватиме дітей і причепурюватиметься перед приходом чоловіка з роботи — бо тільки ненаглядною жіночою

Повернулася Галя через два тижні. Заходить в контору, а дівчата з новою до неї:

— Жінка Бамбурки тобі якийсь приз приготувала. Бо теперки її Степан перестав підморгувати бухгалтерішці Нюсі — вона від нього просто-напросто відчужалась. І приходив він вчасно додому. І в конторі все путньо робить, іншим допомагає. Ось тільки цілий день з голови капелюха не скидає. Каже, що простудив потилицю, як спробував «моржем» стати.

В Галі з очей — промінці-лукавинки. Одрозуміла до кабінету Бамбурки і, не стукаючи, відчиняє двері. Степан Аркадійович аж присів за столом — Галя його застала якраз у тій позі, коли він зажурено дивився в маленьке люс-

терко і розчісував гребінцем... лису голову.

— Га... Галя! Чого ж ти не написала в тому рецепті, що білок швидко засихає на шевелюрі і його потім не можна змити, а тільки бритвою, аж під корінь?...

Через рік у Бамбурки на голові знову хвиляста русава шевелюра. Але бухгалтер Нюся вже не могла його причарувати. Навіки-вічно увійшла в серце дружина Гафійка, яку зарахували в свій маленький колектив хлопці з експериментальної ділянки, де обліковцем Галя Скрипка.

На годину 18 хвилин 15 секунд вони відпускають Гафійку раніше додому. І вона встигає вчасно скупитись у магазині, забрати з дитсадка маленького Федька, випрасувати свій барвистий халат, підпудритись, підвести голубеньким спідком очі і, почувши на порозі кроки Степана, зиркнути в дзеркало і відчинити йому двері та й, усміхнувшись, любосказати:

— Мій голубе русавий, тебе так довго не було.

А Бамбурка дивився на свій електронний годинник і дивувався:

— Та нині минуло тільки п'ятнадцять хвилин, як закінчився робочий день. Я ж поступив у клуб любителів бігу, щоб швидше за всіх чоловіків добиратись до нашої райської квартири...

М. КРОКУН.

ВИСІВКИ

Побутові турботи поета

Встанем завтра вдосвіта рано

Та побілим хату, коханий...

(Т. Журба. «Лягідна земля». «Прем'єр». «Дніпропетровськ», 1982).

Фарбуєм вікна. Гамірно і сонячно...

Дроворуб виростає в поета

А буває, поет — в дроворуба.

(Т. Журба. «Дитинком серця», «Молодь». К., 1979).

Я — Тамара Журба. В мене й вірші з журбою —

Про жіночі турботи-діла...

Ось про те, як побілимо, милий, з тобою

Нашу хату, щоб біла була.

Потім в ній пофарбуємо вікна,

Нарубасмо на зиму дров...

Аж тоді од турбот я одвикну

І писати почну про любов.

Сергій КОЛЕСНИКОВ.

БОРОШНО ФРАЗ

Здрастуй, любов!

Іноді й безхарактерні не сходяться характерами.

У сімейному житті мо-

лодих не було ніякої системи, крім першої.

Професор математики ніяк не міг вирішити задачу з одним певним, який писав листи його дружині.

Олег СЕЇН.

З МІШКА ГУМОРЕСОК

ВОВЧИЙ СМАК

Вівця, що Вовка покохала,

Усім без винятку сказала!

— Дивак. Він в модах пі-гу-гу.

Просив, щоб збільшила вагу.

Кажу йому! «Не модно ж так!»

А він! «Такий вже в мене смак...»

ЗАПАМ'ЯТАЙ

Щоденно, як іще парубкував,
Він руку й серце їй пропонував.
А по весіллі каже мила: — Грицю,
Віднині кинь пропонувати дурниці.
Запам'ятай: тепер, окрім зарплати,
Не смій нічого білий пропонувати.

ПРОБЛЕМА

— І за кого світи заміж? —

Все міркує Ада —

У Миколи — «Жигулі»,

А в Сергія — «Лада»...

Борис ЧАМЛАЙ.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

— Вибач, у нас сьогодні свято.

— Любочко, тепер ми перозауши.

— Ціна гринів перед тобою, бабусто...
Мал. В. ПОСТОЄНКА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БК 06228.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 81103,

Обсяг 0,5 друн арк. Зам. № 119.

Тираж 55 500

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45 00; відповідального секретаря — 2-46 87; відділу комсомольського життя — 2-46 57; листів і масової роботи — 2-45 36; пропаганди — 2-45 38; учнівської молоді — 2-46 87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45 35; оголошень — 2-56 65; нередакційної — 3-61 83; нічної редакції — 3-03 53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2